

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYŰL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

Közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 Korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1910. augusztus és szeptember hóban befolyt tagdíjak:

Özv. Benedikty Gyuláné 20 k, Bánó Józsefné, sz. Kürthy Irma 20 k, özv. Kürthy Antalné 10 k, özv. Huszár Miklósné, sz. Kürthy S. 10 k, Kürthy Istvánné 5 k, Kürthy Anna 10 k. Összesen 75 k.

Herfort nővérek gyűjtése: Kakuk Menyhértiné 40 f, dr. Farkas Kálmánné 5 k, Hdomik Mátyás 24 f, Lisinszky János 24 f, Hermann Antalné 4 k, Hamer Antalné 4 k, Szibler Jánosné 1 k, Huppán Flórián 2 k, Huppán Flóriánné 2 k, Lánca Károlyné 1 k, Nagy Aladárné 4 k, Horváth Julia 24 f, Szigfried Boriska 4 k, Mayer Károlyné 2 k, Vájner Gusztávné 2 k, özv. Kopetz Gusztávné 3 k, Geosits Józsefné 2 k, özv. Szabó Józsefné 2 k, Slezák Jánosné 1 k, Mezei József 60 f, Mezei Józsefné 60 f. Összesen 41 k 32 f.

Özv. Heinrich Ferencné gyűjtése: özv. Heinrich Ferencné 200 k, özv. Tömöry Károlyné 200 k, Heinrich Ferenc 10 k, Heinrich Aladár és családja 20 k, dr. Heinrich Dezső 10 k, Heinrich Gábor 10 k, Heinrich Kornélia 4 k, Hangl Anna 4 k, Szenicey Iona 4 k, Szerb Györgyné 4 k, Körömy Róza 2 k, Bieber Mária 2 k, özv. Rötzer Ferencné 10 k, Konopy Kálmánné 4 k, Töry Gusztávné 4 k, Jálies Ferencné 10 k, özv. Heinrich Béláné 4 k. Összesen 502 k.

Özv. Bányay Miklósné gyűjtése: Versenyi Nagy Mária 4 k, Király Julia 8 k, Berger Éva 2 k, Hokfelner Imre 4 k, Hokfelner Imréné 2 k, Jekelfalusi Rózsai 5 k, özv. Lánca Nándorné 19 k, özv. Müszüly Lajosné 10 k, Cserna Anna 10 k, Szongad Gyuláné 6 k, özv. Lengyel Lászlóné 8 k, özv. Karszenszky Antalné 4 k, Varga Teréz 4 k, Spuláris Vilmosné 5 k, Balla Károlyné 2 k, özv. Pataky Károlyné 4 k, Kammer Jánosné 4 k, Maria Hall 4 k, özv. Eránusz Istvánné 6 k, Pataki Ferenc 2 k, Timár Péterné 2 k, Theresia Knoll 1 k, Kapatics Anna 2 k, Spicz Teréz 2, Sembery Miklósné 10 k, özv. Bányay Miklósné 5 k. Össz. 126 k.

Gervay Lujza gyűjtése: Schauschek Matild 2 k, özv. Emmer Kornélné 24 k, N. N. 2 k, Lubinszky Györgyné 4 k, Gervay Lujza 2 k. Összesen 34 k.

Lorenz Adél gyűjtése: Knapp Constantia 2 k, Lorenz János 1 k, Lorenz Jánosné 1 k, Lorenz Adél 2 k. Összesen 6 k.

Miskó Józsefné gyűjtése: Isa Gábor 2 k, Bursch Miklósné 4 k, Zselisznik Anna 2 k, Millók Károlyné 2 k, özv. Kohaut Rezsőné 4 k, Wandra Lajosné 2 k, Wandra Lajos 2 k, Vogl Paula 2 k, Sick A. 2 k, Iréne v. Poriem 10 k, Sipos József 5 k, Sipos Józsefné 5 k, Sipos Paula 2 k, Sipos Róza 1 k, Szedlak An. 1 k, Hrubcs Franciska 1 k, Vodvárka Franciska 1 k, Gursch Gyuláné 2 k, Bosznyakovics Miklósné 1 k, Ruznyák Károlyné 2 k, Korzenszky Antal 4 k, Fühl Pál 10 k, Nagy Istvánné 4 k. Összesen 71 k.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai 1910-ben.

Brunner Jakab, Brunner Terézia, Braun Anna Pápakovácsi, Bor István Natap, Bencek Borbála Ebedec, Boseberg Róza Arad, Brunka Máttyás Budapest, Bunder Ferenc Péntekfalú, Czeiber Jozefa Kúp, Cseh Mária, Cserháti Erzsébet Pápakovácsi, Czigány István Zsitványfalú, Dubis Anna Natap, Dávid Julia Balogfalva, Deák Emília Zsigárd, Fábry Jozefa Zsikava, Ferenc Katalin Kúp, Filáj Anna Kúp, Fischer Ágnes, Farkas Istvánné Budapest, Horváth János, Horváth Péter,

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Felix*: Itt a pálya, itt a tér! — *Dr. Vueskics Gyula*: Bethlehem csillagos éjszakája. — Az Oltáriszentségről. — Kanadai világkongresszus emlékei. Pápák utazása. — Hittanórán a szentségimádás napja előtt. — *Klett István S. J.*: A nagy rendelet megfontolása. — *Lukácsy István*: Jézus szenvedésének története. — *Hódás Ágost*: A kenyér. — *Mészáros Aladár*: A papszentelés szertartásai. — Parasztszövet. — Levelek az Oltáriszentségről. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár*. Levél. — A vasárnapi munka. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. «Boldog újévet testvérekem!» Az olasz fincska levele. Az Oltáriszentség gyermek kezében. Limai szent Róza rózsás áldozása. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Szerkesztői telefon.

Itt a pálya, itt a tér!

SZERETEM Uram a Te házad ékességét és a Te dicsőséged lakóhelyét! Van-e oltáregyleti tag, van-e az Örökimádásnak olvasója, van-e a szentségi Üdvözítőnek egy hű imádója, buzgó szeretője, ki ne mondaná szintén szívének egész hevével, lelkének egész buzgalomával: Uram Jézus — szeretem a Te házadnak — a Te lakóhelyednek dicsőségét? Szeretem szépnek, tisztának, virágokkal, a művészet remekeivel elhalmozottnak látni azon kisdud hajlékot, melynek ajtaja mögött ott dobog értünk imálandó Szived, hol a szeretet tart lekötve Téged közöttünk! Hiszen e szent lelkesedés és buzgóság a Te közöttünk való hajlékod díszéért hívta létre az Oltáregyleteket világszerte.

S ha nehezünkre esik látni itt-ott egy elhanyagolt templomot — mit érez szívünk, mikor hallunk és olvasunk azokról a szálnalmas viskókról — melyekhez képest a bethlehemi istálló még díszes palota, melyekben még most is sokszor lakozni kénytelen a szentségi Üdvözítő a missziókban?

Vérzik a szegény misszionárius szive, mikor látja, mily méltatlan a környezet, melyben a Szeretet Foglya tartózkodni kénytelen, de nem tud segíteni rajta, mivel nincs miből!

S ha valakit a szentségi Jézus szeretete vitt az oltáregyletbe, nem kell akkor azon legszegényebb istenházáról is megemlékezni, melyek mindennek, csak templomnak nem mondhatók! Pedig hány van ilyen.

S hogy szeretnének a jó misszionáriusok tágasabb, szebb, méltóbb hajlékot emelni az Üdvözítőnek, ha volna segítség.

Segítsünk hát, amit tudunk.

Nem tudnának-e az oltáregyleti tagok például a Kláver Szent Péter Társulatához csatlakozni mint pártoló tagok?

Vagy ha az egyesek anyagi helyzete ezt nem engedi, nem tudnák pártolni az oltáregyletek testületileg, mint egylet, a Kláver Szent Péter Társulatot?

Avagy ott van például a Kláver Szent Péter Társulat által alapított «*Miseszövetség*»!

Egyszermindenkorra fizetendő tagdíj gyanánt egy korona és ezért elmondatik a miseszövetség tagjaiért évente 300 szentmise.

Gyermekek és felnőttek, élők és holtak egyaránt irathatók be. A befolyt összeg a missziók támogatására szolgál.

Igy egy kis jóakarattal, egy csekélyke pénzbeli áldozattal azután mennyi jót tehetünk! A szentségi Üdvözítőnek mennyi örömet szerezünk, midőn Őt messze a tengereken túl, az őserdők homályában is fölkeressük szeretetünkkel. És a szegény misszionáriusok, az ő szegény négeriek mennyi hálaimeket küldenek jöttévöikért naponta az égbe!

Aki érdeklődik a missziók iránt, szánjon rá egy pár fillért és küldje azt meg az *Örökimádás* folyóiratnak a missziók számára. Akiben ég az apostoli buzgalom lángja, forduljon az *Afrikai Visszhang* irodájához *Budapest*, IV. ker., Ferenciek tere 7. III. lépcső, I. em. címre és kérjen különféle ismertető nyomtatványokat és imákat.

Segítsük hát a szegény templomok legszegényebbjét is és a szentségi Jézus áldása bőven fog kárpótolni bennünket mindenért.

Felix.

Betlehem csillagos éjszakája.

A BETLEHEMI kisdéd szeretetének tüze gyújtotta lángra a szeretet nagy apostolának, Assisi szent Ferencnek lelkét, ki lemondva nagy vagyonáról, szegény lett a szegény Jézusért. Különös tisztelettel viseltetett az isteni kisdéd iránt s az a gondolat, hogy minél jobban láthatóvá tegye az isteni kisdéd szeretetét, birta őt arra, hogy az erdő mélyén úgynevezett betlehemet állított s rendtársaival ott töltötte karácsony éjszakáját könnyhullatás között hirdetve a népnek a betlehemi kisdéd szegénységét és szeretetét.

Hasonlóan árasztja az Úr Jézus az ő áldását és szeretetét azokra, kik hozzá az Oltáriszentségben közelednek. Ugyanaz az Istenfia van itt is jelen, Istenhez közelednek, kik itt imáadásra megjelennek. Minél jobban közelednek hozzá, minél jobban megértik az eucharisztikus Jézus életét, annál közelebb lesznek Istenhez, annál bővebben részesülnek szeretetének

áldásaiban. Hiszen az ő kimondhatatlan szeretetének záloga ez; úgy szerette az embereket, hogy nem tudott és nem akart megválni tőlük, itt akart maradni közöttük, hogy szeretetének kincseit áraszsa rájuk.

Akik megértik az ő szeretetét, ellenállhatatlanul vonzódnak hozzá s lánggra lobbantja az ő szívében is a szeretetet, mely képessé teszi őket Jézusért minden áldozatra, minden lemondásra, minden szenvedésre s végtelen boldogsággal tölti el őket a kimondhatatlan szenvedések között is. A szent Jeromosok, szent Ferencek, szent Tamások, szent Paschalok, szent Vinczék, B. Alacoque Maria Margitok, Pazzi szent Magdolnák és a keresztény szeretet szolgálatában álló szűzeknek ezrei lemondásteljes önfeláldozó és áldásos működésükkel élő tanubizonyságai a szentségi Jézus kiáradó szeretetének.

Sajnos, van azonban a jászoly és az oltár között hasonlatosság olyan tekintetben is, ami legkevésbé sem örvendetes. Hát Betlehemben, ahol ezredéveknek vágyakozása ment teljesedésbe s angyalok zengtek örömeiket s ahol ettől a Glóriától s a pásztorok énekétől visszhangzott minden, hát Betlehemben volt olyasmí is, amí nem örvendetes?! Bizony volt. Az evangéliumi történet feljegyzé ezt is.

Mikor bekövetkezett az idők teljessége, mikor a próféták reménykedése valóra vált, mikor az ige testté lőn, mikor az Istenfia a földre szállott s a világ megváltásáért emberré lett... Betlehem lakói nem akartak neki szállást adni. Mint az evangéliumi történet szemtanúja olyan keserű, de jogos szemrehányással írja: «Tulajdonába jöve, de övéi be nem fogadták őt. (Szent János ev. 1. 11.) Betlehem lakói aludtak, mikor felkelt közöttük az igazság napja. Mikor a világtörténet legnagyobb eseménye végbe ment, arról az emberek tudomást sem vettek. Mikor az Istenfia a földön megjelent, sem Augustus császár, sem Heródes király, kiknek birodalmához Betlehem tartozott, nem siettek üdvözlésére. Mikor pedig Heródes a napkeleti bölcsektől megtudta a Messiás eljövetelét, trónját féltve tőle, gyilkosokat rendelt az ártatlan kisdedek üldözésére.

És vajjon a szentségi Jézusnak nincs-e oka és joga hasonló közönyösségről, ridegségről és kegyetlenségről panaszkodnia az emberek ellen?! Hiszen hála Istennek akadnak ma is lelkek, akik mint a pásztorok, készségesen sietnek imádni Jézust, de sajnos, hasonlíthatatlanul többen vannak a katolikusok között is, akiknek szíve lángol a hiúságos élvezeteknek minden fajtájáért, még a piszokért, a föld saráért is, de a szentséges Jézus iránt jéghidegek, mintha csak tudomást szereznének róla, hogy Jézus oltárainkon tartózkodik! Hányan vannak, kik soha imádására nem jönnek, kik sajnálják hetenkint azt a félórát, amit vasárnap a szentmise hallgatására kellene fordítaniok, hányan vannak, kik még husvétkor sem járulnak az Úr asztalához?! És akadnak sajnos olyanok is, akik nem irtóz-

nak megbántani a szentséges Jézust káromlásukkal, vagy ami még szörnyűbb, szentségtörő áldozásukkal.

Végül az emberek fagyasztó közönyössége mellett bántó volt még annak a betlehemi barlangnak kiáltó szegénysége is. Kályha nem melegítette, mécs nem világította, bölcsője jászol, párnálya szalma volt.

Bizony a szentségi Jézusnak is akárhányszor meg kell elégednie a legszegényebb keretekkel. A nagyúri szalonokba alig találnak már megfelelő csillárt, mely pazar fénybe borítson mindent, az Oltáriszentség előtt pedig sok helyen az öröklámpa sem ég. Az emberek nem tudnak eleget keresni, hogy a fényűző divatot követhessék, de követik azt, ha adósságba keverednek is miatta; sokan értékes ruhákban és ékszerekben egész kincseket viselnek magukon, az egyházi ruhák pedig sokhelyen, különösen szegény faluhelyeken ócskák, kopottak, dísztelenek s az oltár szerelvényeire arany, ezüst vagy más drágakő nem jut. Ha sokan közönyösek és lanyhák az Úr szolgálatában, legyünk mi annál készségesebbek, annál buzgóbbak.

A kis Jézus szállást keres ma is, mint egykor Betlehembben. Szívünk ajtaján kopogtat, mondván a titkos jelenések ígét: «Ime az ajtó előtt állok és zörgetek.» (230.) Nálunk szívünkben óhajt szállást venni. Ő ne legyünk olyan ridegek és kegyetlenek, mint a betlehemiek, ne utasítsuk Őt el magunktól. Fogadjuk Őt szívesen magunknál. Ne féljünk attól, hogy nem tudunk eléggé díszes hajlékot nyújtani neki. A betlehemi barlang kietlen szegénységében is jól érezte magát a kis Jézus, mert ott volt mellette a két legnemesebb lélek: Mária és József. Minden drágakőnél méltóbb lakhely neki a tiszta szív, az ártatlan vagy a bűnbánatban megtisztult lélek, ne féljünk őt magunkhoz venni minél gyakrabban, akár mindennap. Hisz naponkint van szükségünk kegyelmére és a buzgó lelkek naponkint vágyódnak utána.

És még egyet. Ne tekintsük őt vendégnek. Hisz az oltáron is mindig jelen van, a mi szívünkben is állandóan akar ő lakni. Ha mi meg nem bántjuk, ő el nem távozik tőlünk. És ha zaklatják szívünket a szenvedélyek és kísértések viharai, ne essünk kétségbe, hisz nem pusztá kézzel jött hozzánk: «Valamennyien pedig befogadják őt, hatalmat ada nekik, hogy Isten fiaivá legyenek.» (Ján. 1. 12.) Mint az ő gyermekeinek pedig jogunk van segítségért kiáltani hozzá és ha bizalommal tesszük, úgy megvéd minket minden igazi rossztól az életben, ad elég erőt a bajok elviselésére, vigasztalással tölt el a szenvedések közt, megédesíti keserveinket, kimondhatatlan boldogságban részesít minket egykor majd a másvilágon.

Dr. Vucskies Gyula.

AZ OLTÁRISZENTSÉGRŐL.

Homály borong a szent falak között,
Elhagyva, csendben ég a sárga mécs...
Hová az Úr minket szeretve jött,
Nincs semmi pompa, nincs örvendezés.
E szent falak magánya rejti el,
Kit fel nem érhet ész, erő s kebel.

Midőn a jászol durva fekhelyén
Mosolyt derite csillogó szemed,
Rideg falak körében égi lény
Zengett vigalmi harsonát neked.
Most szép a lak, hová beköltözel;
De vajjon itt ki áld, szeret, dicsér?!

S midőn a Golgotára vitt a had,
Hogy megbosszulja rajtad önmagát:
Ó! akkor, akkor sem voltál magad,
El nem hagyott tanítványod s Anyád.
E szent falak közt minden elhagyott,
Itt van tehát a Golgota s nem ott!

S mégis szeretve száll le, Istenünk!
A pap szavára él a bor s kenyér,
S mit emberésszel fel nem érhetünk,
A végtelenben és a hitben él.
Szeretni jössz le, hogy szeressenek.
S most így fizetnek im az emberek!

Ó! menj ki hát! e lak rideg, kopár;
Nem zengnek itt vigalmi éneket.
Az égben angyalok danája vár;
Ott van tehát dicső lakod neked,
S az angyalok szerelme vesz körül.
Mindenki néked, érted él s örül.

De mégse! ó ne menj! maradj velünk!
Gyullassz szívünkben szép erényeket.
Érted dobogjon, égjen hön szívünk,
Hogy így elérjük majd a mennyeket.
Ki megdicsőítéd a Golgotát,
Ne hagyd el, ó! az Úrnak templomát!

Borulj te is le, szép magyar hazám!
Imádd az oltár Istenét velem!
Ki éltetőd volt századok során,
Éltetni fog, mert szíve, végtelen.
Teljék meg néppel égi temploma,
S örökre áldja Őt víg harsona!

R.

Kanadai világkongresszus emlékei.

(Folytatás.)

RÜLÖN tisztelegtek a serdülő ifjak. Ezek az arénában jöttek össze. Az aréna körül tíz sor ülőhely volt. Ide helyezkedtek a férfiak. Hány ezren lehettek, megközelítőleg sem tudom megmondani. A fiatalság zászlóik és zenekarok kíséretében egymásután vonult föl az aréna küzdőterére. A pápai követ s a püspöki kar a papsággal együtt az aréna egyik végén hatalmas dobogón helyezkedett el. Mikor az egész tömeg együtt volt, Bruchesi montreali érsek föláll, bemutatja a serdülő ifjak egyesületeit a pápai követnek és kéri őt, *adja áldását ezen húszezer ifjúra*. Utána előáll Gerlier, a francia katolikus ifjúsági egyesületek elnöke. A francia ifjak, a zuávok, éltüket adták — úgymond — a pápáért. Mi itt vagyunk,

hogy tanuságot tegyünk a pápai trón iránti hűségünkről. Mi most is készek vagyunk küzdeni, meghalni, ha kell, Krisztus földi helytartójáért. Tizenöt hónapja, D'Arc Janka boldoggá avatása alkalmával, X. Pius megölelte az orleansi katolikus ifjak zászlaját. Ez a csók azt jelentette, hogy a pápa megbocsátott a tékozló fiúnak, a francia nemzetnek. Lásd, Atyám, eljöttünk, hogy jó szándékunkat, lelkesülésünket kimutassuk a pápa képviselője előtt! Méltók akarunk lenni a pápa szeretetére! Vanutelli bibornokot mélyen meghatotta a felséges jelenet s olaszos temperamentummal előadott lelkes beszéd kíséretében adta áldását az ifjúságra, melyet ez a legnagyobb tisztelettel, térdelve fogadott. Utána több beszéd hangzott el, melyek közül különösen kitűnt a löweni egyetemi ifjak képviselőjének beszéde, ki arról számolt be, mily sűrűn áldoznak a löweni egyetem katolikus hallgatói. Erre buzdította az amerikai ifjakat is, mert nem lehet

A kanadai világkongresszus emlékbélyegei.

megtörni — úgymond — annak a férfiúnak jellemét, aki mindennap buzgón imádkozik.

Pár nappal előbb Augsburgban, Németország katolikus egyetemi hallgatóinak gyűlésein volt szerencsém résztvehetni. Hogy keveset ne mondjak, lehettek kétezen. Szép beszédeket hallottam — óriási alkoholfogyasztás kíséretében. Míg itt ellenben több, mint tízszer annyi ifjú jött össze, kiknek *legnagyobb része minden szeszes italtól tartózkodik* és mégis tud lelkesülni. Azt hiszem, hogy ezeknek lelkesedése értékesebb.

A város északi oldalán levő hegynek, a Mont-Royalnak oldalán hatalmas, cirka 30 méter magas, fehér kupolát emeltek, mely nyolc fehér oszlopon pihent. Ez alatt díszes oltár volt elhelyezve. A kupolától jobbra-balra lejtős emelvény volt. Egyik a püspökök és a többi előkelőségek, másik az érsekek és zenészek részére. Utóbbiak mintegy ezerkétszázan lehettek. Szeptember 10-én itt volt az ünnepélyes mise. A tömeg a hegy oldalán helyezkedett el. Az egész térséget nagyszerűen lehetett belátni. Oly sűrűn álltunk egymás mellett, hogy letérdelni nem lehetett. Azt mondják, hogy háromezrezen voltunk. Azt hiszem, ez nem nagyítás. Utána

O'Connel bostoni érsek angolul s majd egy hatalmas hangú dominikánus atya prédikált franciául. Mibe közben zuávoknak öltözött francia gyermekek végezték a szokásos katonai tisztelgéseket. A szentbeszéd végzetével a montreali érsek állt elő s felszólította a hiveket, hogy éltessék Jézust, Máriát, keresztlő szent Jánost, a kanadai franciák és szent Patrikot, a kanadai irek védszentjeit, a pápát s az ő követét. Utána Vanutelli állott elő. Köszönetet mondott az érseknek sok fáradozásáért s felszólította a hiveket, hogy vele együtt éltessék a montreali érseket. Milyen éljenzések voltak ezek! Ezen a misén több, mint hatvan püspök vett részt. A pápai követ bibuszályát öt kis apród vitte. Ez is oly hatalmas tüntetés volt, aminőt Európában alig láthatni.

R. T.

Pápák utazása.

HOGYAN utaztak Krisztus földi helytartói, a pápák? Egyetlen szóval felelhetünk: Krisztussal. Midőn szerencsében vagy balsorsban hosszabb utat kellett megtenniök, ősi szokás szerint állandóan magukkal vitték a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ott nyugodott keblükön a szentségi Úr Jézus; tőle merítettek vándorlásukban világosságot.

Anastasiusz történelfrő jegyezte föl III. István pápáról, hogy midőn 753-ban meglátogatta Pipin frank királyt, a «praevio Christo», vagyis a legméltóságosabb Oltáriszentség oltalma alatt tette meg az utat. II. Leo pápáról is azt olvassuk, hogy midőn 799-ben Nagy Károlyt meglátogatva Rómába visszautazott, állandóan magánál tartotta a legfölségesebb Szentséget. Hasonlót mondhatunk VI. és IX. Pius pápákról, kik a megpróbáltatás napjaiban, a szenvedés óráiban a keblükön hordozott Oltáriszentségből merítettek erőt s vigasztalást.

Midőn 1848-ban Rómában kitört a forradalom s a szentséges atya IX. Pius pápa november 24-én az egyházi állam elhagyására kényszerült ruhája alatt Krisztus szent testét szorongatva menekült Gaëtába. Ugyanabban a kis tartóban hordozta a Legszentebbet, melyet annakidején VI. Pius pápa használt száműzetésében. VI. Pius ereklyéjét Valence püspöke küldötte meg a szentatyának. VI. Pius pápa az Oltáriszentséget száműzetésében mindig magával hordozta, vagy pedig házi plerátusával maga mellett vitte. VI. Pius példáját követve, az Oltáriszentség oltalma alatt jutott el Gaëtába IX. Pius pápa is. Megható a szentéletű pápa menekülésének története.¹

T. K.

¹ Leírása az «Örökimádás» 1908. évf. 36—41. l.

Hittanórán a szentségimádás napja előtt.

ARRÓL beszélgettünk a kicsinyekkel, hogy a jó Isten lélek, tiszta lélek, akit testi szemreinkkel nem láthatunk; mert a lelket csak lélek láthatja. Ha meghalunk és a lelkünk elválik a testtől, akkor a lelkünk már meglátja a másik lelket, tehát a legtisztább lelket, a jó Istent is.

Ekkor a nagyobbak felé fordulva, ezt a kérdést intéztem hozzájuk:

— Tehát semmilyen alakban sem láttátok még az Istent?

— De igen — válaszol egy értelmesebb leányka — én már láttam Istent az Oltáriszentségben.

— Milyen alkalommal láttad?

— A szentmisében Úrfölmutatáskor és az Oltáriszentség kitételekor.

— Máskor nem láttad? Hát mikor a pap áldoztatja a hiveket?!

— De igen, akkor is láttam.

— Vagy nem voltál-e betegnél olyankor, mikor az utolsó szentségekben részesült?

— Voltam és akkor is láttam az Oltáriszentséget.

— Tehát akkor is láttad *Istent*! Jól megérted ezt a szót: Istent! Biztos vagy-e te arról, hogy az Oltáriszentségben az édes Jézus valóban jelen van?

— Biztos vagyok.

— Ki biztosít róla?

— Maga az édes Jézus; az utolsó vacsorán a kenyeret isteni hatalmával ő változtatta át először s megparancsolta apostolainak — az egyház első püspökeinek és papjainak — ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Mikor tehát a pap az ostyát Jézus szent testévé változtatja, csak az Úr Jézus parancsát teljesíti, tehát a szentostyában már jelen van Jézus, jelen van Isten...

E kis fejtegetéshez nem sokat kellett segítenem s lelkem örült az értelmes leányka okos feleletének.

D. A.

A nagy rendelet megfontolása.

TEHÁT ne aggódjál az előkészület vagy hálaadás miatt. De légy őszinte mindentudó Isteneddel szemben s ne keress készakarva álűrügyet, hogy ez üdvös gyakorlatokat elhanyagolhassad. Ez esetben szántsándékos tiszteletlenséget követsz el közvetetlen az Úr szent színe előtt s főképen ha ezt huzamosabb ideig teszed, áldása helyett neheztelését vonod le magadra.

Még egy utolsó feltételt tartalmaz az ötödik pont. Azt akarja a szent

atya, hogy ily fontos ügyben kérjük ki *lelkiatyánk tanácsát*. Ő ítélheti meg legbiztosabban, meg van-e bennünk a két főkellék és szentáldozásaink is nagyobb érdemmel járnak, ha alázatos engedelmségből végezzük.

Ezek tehát a szükséges, illetőleg ajánlatos és üdvösséges feltételek, ha gyakran akarunk áldozni.

Talán feltűnt neked k. hívő, hogy a Szentatya nem szól semmit a *gyónásról*. Ez azért van, mert a gyónás még a mindennapi áldozáshoz

A pápai követ fogadása Amerikában. A diadalkapu.

is csak akkor szükséges, ha halálos bűnben vagy. Ily értelemben pedig már benne van az első feltételben. A halálos bűn ugyanis kizárja a kegyelem állapotát. Ha tehát mégis meg akarsz áldozni, okvetlen előbb töredelmesen meg kell gyónnod. De máskülönben a gyónás nem szükséges. Ajánlatos azonban a gyakoribb áldozásnál a heti vagy kétheti, vagy legalább a havi gyónás.

Ezt követeli tehát tőlünk a rendelet és semmi egyebet, ha gyakran és naponként akarunk áldozni.

A kegyelem állapota és a jószándék, körülményeinkhez mért előkészület és hálaadás és lelkiatyánk tanácsának megkérése. Ki az, aki őszinte akarattal e feltételeket nem teljesítené?

Nem terjeszkedem itt ki az ellenvetésekre. Célom inkább oktató volt. Csak azt mondom, k. hívő, gondold meg, mekkora áldás reád egyetlen egy szentáldozás. Gondold meg, ki az, aki a szentáldozásban szivedbe száll és miért? Ő a te Üdvözítő, aki szentséges kereszthalálával mérhetetlen kegyelmi kincseket érdemelt ki számodra és azért jön, hogy azokban részesítsen.

Boldog Alacoque (Alakok) Margit azt mondta, ha az útja az áldozató pedig izzó parázs volna és neki azon mezítláb kellene végig járni, e fájdalom sokkal kisebb volna, mint a kín, ha csak egy szentáldozástól is fosztanák meg.

Panaszkodol, hogy kegyelmek nélkül szűkölködöl, hogy szived üres, nem lángol az égiekért, csak a földet keresi, a mulandót, a röögöt szereti, kereszted nehéz, a kisértés gyötör, talán meg is ejt, leked, mint a zsidók a pusztában senyved és aszik, nincs benne élet. Járj oda hát gyakran és készséges szívvel az erőadó, a vidámító, testet-lelket üdítő isteni forráshoz. Ragyogtasd lelkedbe az isteni nap fényes sugarait. Ó mily boldogok vagyunk, hogy e nap teljes fényét élvezhetjük, hogy nem ül többé lelkünkön a fojtó köd és nem fődí el előlünk a nap ragyogó sugarait.

Élvezhetjük immár, ahányszor tetszik, mélengethetjük tagjainkat, lánggra szíthatjuk sugarain szívünket, éltethetjük, üdíthetjük lelkünket.

Többé nem remegünk, nem dermedünk rideg tisztelettől. Tudjuk, hogy ő akarja, Krisztus maga kívánja, hogy gyakran, ha lehet mindennap is járuljunk hozzá. Járuljunk hozzá bűneink és tökéletlenségeink ellenére is, sőt ép azért, mert bűnösök, mert gyengég, mert tökéletlenek vagyunk. Ő a táplálék, ő megerősít, ő a gyógyszer, majd meggyógyít, ő az isteni mindenhatóság és a kegyelmek telje, majd új életre költi lelkünket, meg-edzi, megvédi, isteni szent erejével ruházza.

De legfőképp: ő az isteni nap, melynek sugarain szívünk lángba borul és ég, ég a legtisztább krisztusi szeretet tűzével, azzal a szeretettűzzel, melyet ő e földre bocsátani jött és amelyről azt akarta, hogy égjen szeretettűzzel, amely kioltja a kárhozat lángját és boldogságot szerez, nem akármilyent, hanem azt a boldogságot, melyről az apostol magasztos himnuszban zengi: Szem nem látta, fül nem hallotta, sem emberi szívbe soha be nem szállott, amit az Isten azoknak készített, akik őt szeretik.

Izleljétek meg, és lássátok, mily édes az Úr!

Klett István S. J.

Jézus szenvedésének története.

AGETSZEMANI kertben mennyei Atyjához könyörgő Jézus lelke előtt mint egy látomány megjelenik az ő keserves s kegyetlenül kínos s véres halálának minden eszköze: a kötelek, a láncok, a szégyen-oszlop, ostorok, tövisszörű, az ecet s epe, a kereszt a szegekkel s lándzsával... Elborzadva sikolt föl: Atyám, muljék el tőlem e pohár...

A lelke előtt tova lebbenő kínos szerszámok után kibontakozik a teljes Szentháromság határozata, föltámadó szent testének dicsősége, az angyalok glóriája, a lybusban várakozó ó-szövetségi jámbor lelkek epekedései, az egész emberiség örök üdve, végül mennyei Atyjának akarata. Erre a szeretet kitör belőle s fölkiált: Ne, amint én akarom, hanem amint Te.

Míg Ő a félelem s borzadás hangján zokogja, hogy távozzék el tőle a pohár, addig az ember üdvének örök ellenségei, a pokol, a kárhozat minden ördöge fölujong s tanácsot tartanak, hogy az embert elveszítsék: *Az Isten elhagyta őt, üldözték s fogjátok meg őt, mert nincs, aki megmentse...*¹ De amint fölcsendül a szeretet lágy dala, mely szebben szól a sphárák zenéjénél, hogy: nem mint én akarom, hanem amint Te... rögtön szétrebbenek az ördögök, megzavarodnak üdvünk ellenei, felüvült az alvilág, örömben úszik a meny, fölcsendül az angyalok hozsannája, hála-ima buzog az emberiség ajakán.

Miként Krisztus hányódik a Félelem s Szeretet érzéseinek hullámain, megvallom, ilyes hangok törnek elő az én véremnek s testemnek mélyéből is.

Hányszor, de hányszor fölsikolt a romlott emberi természet tiltakozó szava: muljék el tőlem a pohár! különösen akkor, ha el kell temetnem egy szenvedett méltatlanságot, az ellenségeskedésről kellene lemondanom, a megaláztatást kellene elfelednem. A fölkorbácsolt emberi érzés így kiált: Muljék el tőlem a pohár... Mikor az elpuhult testet meg kellene gyötörni, a szilaj vért féken tartani, a mértékletlen vágyakat lenyesegetni vagy kitépni, föl-föl kiált a test s hevesen tiltakozik: Muljék el a pohár. Távozzék el tőlem minden kellemetlenség, minden baj: szegénység, gyalázat, szégyen, éhség, szomjúság, betegség... Távozzanak tőlem e sötét szárnyú rémek, e kellemetlen, ijesztő alakok... Oh, ez a hang Ézsau hangja s nem Jákobé, a bűn által megrontott emberi természeté s nem a kegyelemé, a testé s vére s nem a halhatatlan léleké.

De ezután másképp érzek s beszélek. Úgy, mint az én Krisztusom: *Nem mint én akarom, hanem amint Te.*

¹ Zsolt. 70, 11.

Megvallom, Uram, úgy kellene, hogy a te akaratod legyen minden gondolatomnak, minden szándékomnak, minden cselekedetemnek első és főtörvénye.

De mivel az én akaratom oly gyöngé, mint egy fiatal oltvány, oly könnyű, mint a szellő szárnyain lebegő pelyeg vagy a buborék, mely a legkisebb érintésre szétpattan, az érdem Hozzád, hogy jöjj segítségemre. Rázz föl szavaiddal: *Ifjú mondom neked, kelj föl!*¹ A lelkem kész s repülni vágyik, de nem lebeg testem, sulya mindig visszarántja. A lelke-men átvonul a forró óhajtás, mint tavaszi virágok illata: a följebbvalókat, az égieket keresd s áhítsd. Búsan kél utána e sötét hang szívem tájékáról: *Bocsásd le magad...*² Így kavargok bennem a jó, meg a rossz szándék, a jóra való hajlandóság, meg romlott természetem örök tiltakozása, míg csak egészen feléd nem fordulok, mint a heliotrop virága a fénylő nap felé s míg tekintetemet rád nem vetem, a te fénylő szent arcodra!

Legyen meg a te szent akaratod mindig, mindig, most és mindörökké...

Lukácsy István.

(Folyt. köv.)

A kenyér.

EGY EMBER megállított az utcán az emberáradatban és a következő példázatot mondotta: «Egy szép őszi napon kimegyek az erdőbe, hogy diót szedjek. Az ég kék, a nap süt, a sárga levelek nedvesek az esti harmattól. Az erdő bejáratánál egy öreg asszony ül kosarával, amely dióval van tele. A diók igen szépek, nagyok, érettek és azokat nekem kínálja. Én azonban udvariasan tagadólag válaszolok, magam akarok magamnak diót szedni, örömet akarok magamnak szerezni a dió keresésével és összegyűjtésével. Mostan azonban az anyóka hirtelen föllál, odaint egy erdőőrt és az erdőőr odajön és értésemre adja, hogy az asszonytól meg kell vásárolnom a diót, hacsak nem akarom, hogy börtönbe kerüljek. Az asszony királyi szabadalmazott dióelárusító, egyedül neki van joga hozzá, hogy diót szedjen és azt elárusítsa és csak nála lehet a barna gyümölcsöt kapni...» Mit szól ehhez a történethez? — kérdezte emberem és diadalmas arccal tekintett reám.

— Ugyanazt gondolom, amit ön gondol — válaszoltam, hogy t. i. a dolgok illetén való rendje nagyon igazságtalan volna...

— De hát nem látja ön — kiáltott majdnem hangosan — hogy

¹ Luk. 7, 14. ² Máté 4, 6.

ezáltal önmagát itéli el, mert ezzel elítél mindennemű kísérletet, amely a személyes igazságkeresés helyébe kész rendszert tesz, amelyet mindenkinek el kell fogadnia! Mi csak engedélyt akarunk arra, hogy magunk szedhesük diónkat; nem akarjuk azt munka és fáradság nélkül elfogadni egy ráncos templomanyóka kosarából.

Ezzel az én példabeszéd-költőm el akart távozni; de én erősen megragadtam és mondtam neki:

— Ön nagyon rossz képet választott, hogy az igazságot szemléltesse. A dió t. i. nem életszükséglet, az igazság azonban az. Azért inkább a

Vanutelli bíboros pápai követ az amerikai gyermekek hódoló diszfelvonulását fogadja.

kenyérrel hasonlítsuk össze. Dióra nincsen önnek mindennap szüksége, de kenyérré mindennap van szüksége. A diót teljesen nélkülözheti, a kenyeret azonban nem nélkülözheti. A kenyeret ép oly kevésbé nélkülözheti, mint a világosságot, a levegőt, a vizet és mindazon elemeket, amelyekhez létünk alatt annyira hozzászoktunk, hogy többé már nem is gondolunk rájuk, nem is szólva arról, hogy meg sem köszönjük. Pedig ezek a dolgok — a világosság, a levegő, a víz — tisztára ajándékok. Minden nap itten vannak; csak használatba kell azokat vennünk. Ingyen kaphatók; nem kell érettük dolgoznunk. Itt voltak, mielőtt születtünk, itt lesznek halálunk után is. És mindezek alkotják azt, amit én elemi értelemben az ember kenyérének mondok, — a mi életünk mindennapi nélkülözhetetlen alapját...

... Azt joggal kívánhatta, hogy önmaga szedhesse a diókat. A rozs-vagy buzakenyeret azok kezéből veszi naponként, akik a búzát learatták,

a gabonát megőrölték, a kenyeret megsütötték. És a világosságot, a levegőt, a napfényt, sőt magát az életet naponkint teljesen ingyen kapja és mindezen dolgokat aggodalom nélkül veszi igénybe, jóllehet sem nem dolgozik érettük, sem legkisebb része sincsen azok naponkint való létrehozásában vagy fenntartásában...

... Miért áll tehát olyan előkelően elutasítólag az igazságnak szembe, amely a naphoz és levegőhöz hasonlólag önnek nyújtatik? Ön inkább maga akarja azt megtalálni, mondja ön. De mást jelent-e ez, mint azt, hogy a tévedések különfélesége önnek kedvesebb, mint az egyetlen igazság és hogy ön inkább az emberi véiemények kuszált cserjésében akar diót szedni, mintsem az élet Urától elfogadja az élet kenyerét? Mert csak az alázatosság nem tartja méltóságán alul valónak, hogy az igazsággal táplálkozzék...

... Barátom, nagyon rossz dolgunk volna, ha a napot minden reggel meg kellene gyujtanunk és a levegőt a napi szükséglethez elő kellene állítanunk. Szerencsénkre azonban itt van a nap, itt van a levegő és itt van az — igazság...

... Mindazonáltal csak egyre kérem önt: legyen következetes! Önmaga szedje dióját, önmaga süsse kenyerét is! És menjen még tovább. Minden reggel új nap születik, amelynek világosságát nem ön teremtette. Mit akar ön az olyan napfényvel, amely létünket olyan fényvel világítja meg, amely talán nem az igazi? Hagyja, hogy a tömeg örüljön annak és dolgozzék, amíg a nap süt, ön azonban előkelően tartsa magát vissza! Vonakodjék elfogadni ezt a fölülről jövő adományt, ezen mennyei világosságot, amely minden más élőlény mindennapi kenyeré. Maradjon otthon, amíg a nap a föld fölött uralkodik, zárja el házáat ablaktáblákkal, csak azon fény mellett dolgozzék, amelyet az ön ügyessége hozott létre. Ha ezt megtette, vitatkozhatunk ismét példabeszédekkel...

Ekként beszéltem én az emberáradatban azon emberrel, aki engem föltartóztatott. Ő azonban rosszalólag nézett reám és elment, miközben azt mondotta, hogy én eszményi kérdéseket nagyon vaskosan fogok föl.

Jörgensen példabeszédeiből: *Hodács Ágost.*

A papszentelés szertartásai.

AZ UTOLSÓ VACSORA legünnepélyesebb jelenete az imádandó Oltári-szentség megalapítása volt, vagyis az első szentmise elmondása. Ezzel kapcsolatban ment végbe az újszövetségi egyházi rend első kiszolgáltatása. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.» Az isteni Üdvözítő eme szavai elsősorban fölhatalmazzák Apostolait, hogy ők is ugyanazt cselekedjék,

amit ő tett akkor, hogy t. i. mutassák be a vérnélküli áldozatot. Az Úr Jézus azonban az ő Egyházát azzal a szándékkal alapította, hogy az az idők végezetéig fennmaradjon mindazokkal a természetfölötti erőkkel felruházva, amiket Apostolainak adott, ennél fogva ezen szavainak az a félre nem érthető céljuk is volt, hogy a tőle nyert hatalmat más alkalmas férfiakkal is közöljék. Az Apostoloknak későbbi eljárásából joggal következtetünk azonkívül arra is, hogy ők az Egyház berendezésére nézve — különösen a szorosan vett egyházi rendre vonatkozólag — az Úrtól föltámadása után minden valószínűség szerint részletes utasításokat is nyertek. A föltámadott Úr Jézusról ugyanis azt olvassuk, hogy ő «sok bizonyítás által negyven nap alatt megjelent nekik (t. i. az Apostoloknak) és szólt az *Isten országáról*», az anyaszentegyházról. (Ap. Csel. 1, 3.)

Az újszövetségi Szentírás több ízben említi a *kézföltételt* olyan összefüggésben, amelyből világosan kitűnik, hogy pap- vagy püspökszentelésről van szó. Így meg van említve szent Pál és Barnabás püspökké való szentelése, ami szíriai Antiókiában ment végbe, továbbá tudjuk, hogy Timóteust szent Pál szentelte Efezus püspökévé.* Az Apostolok ugyancsak a Szentírás tanúságtétele szerint nem közölték minden fölszentelendővel teljes hatalmukat, hanem a szükséghez képest egyeseket püspökökké szenteltek, akik a teljes papi hatalom birtokában voltak és ezek állottak a nagyobb egyházközségek élén; másokat áldozópapokká avattak, akik az evangélium hirdetésében voltak segítségükre s másokat pedig diakonussokká (szerpapok), akiknek a keresztség kiszolgáltatása és a szegények gondozása volt a kötelességük. Mindez bizonyítékul szolgál amellet, hogy mikép fogták föl az Apostolok az isteni Mesternek az utolsó vacsorán kimondott nagyjelentőségű szavait és hogy minden valószínűség szerint az egyházi rend fokozatainak (szerpap, áldozópap, püspök) megállapításánál az Úrnak oly parancsát tartották szem előtt, amelyet a Szentírás nem őrzött meg számunkra.

Az idők folyamán az Egyház terjedésével az egyházi rendnek ehhez a három fokozathoz más alsóbbrendű, előkészítő fokozatok is járultak, amelyeknek szentségi jellege valószínű ugyan, de nem egészen bizonyos. A tágabb értelemben vett egyházi rendbe való fölvétel a hajnyirat föladása (tonsura) által történik, ami után a kisebb rendek adatnak föl, t. i. az ajtónállók, a fölolvasók, az ördögűzők és az oltárszolgák rendje. Ezeket követi az alszerpapság (subdiaconatus), ami már az örökös tisztaság megőrzésének kötelezettségével van egybekötve és a nagyobb rendek közé tartozik.

A szentelések, amelyek közül a nagyobb rendek föladását csak föl-

* V. ö. Pözl: Der Weltapostel Paulus, 85. és 605. II.

szentelt püspök és csak szentmise közben végezheti, rendszeren a püspöki székhelyeken mennek végbe és így a hívőknek nagyrésze meg van fosztva attól, hogy ezeken a régi, megható szertartásokon résztvehessen. Ennél fogva nem lesz fölösleges, ha a következőkben az áldozópapok fölszentelésének szertartásait fogjuk ismertetni, amiként azokat a püspök a pontificale romanum* előírása szerint végzi. Ezzel szolgálatot kívánunk tenni nemcsak azoknak, akiknek nem volt még alkalmuk látni papszentelést, hogy azt részletesen megismerhessék, hanem egyúttal azoknak is, akik

A montreali eucharisztikus kongresszus fénypontja. Vanutell

már jelen lehettek rajta, de a szertartások minden részletével nem jöhettek tisztába.

Bevezető intelmek és könyörgések.

A fölszentelendők a szerpapokat megillető ruházatban jelennek meg a püspök előtt, tehát a vállkendővel, az övvel átkötött albában (miseing), a balvállon átvetett s a jobb kar alatt megkötött stórával és a karkötővel (manipulus), azonkívül a balkarjukon tartják a hátulsó részében felgöngyölt miseruhát, jobbkezükben pedig a püspöknek felajánlandó gyertyát, valamint a kezüknek a kenet után való összekötéséhez szükséges szalagot.

Miután minden el van rendezve, a püspök felöltve az egyházi ruhákat, megkezdi a szentmisét. A szentleckét követő lépcsőének utolsó-

* A pontificale romanum az a szertartási könyv, amely azokat a szent cselekvényeket tartalmazza, amiket a püspök vagy kizárólag, vagy elsősorban van jogosítva végezni.

előtti versének elmondása után félbeszakítja s leül az oltár előtt, mire az archidiaconus így szól:

— Lépjenek elő azok, akik az áldozópapság rendjére avatandók föl.

Majd a püspök titkára vagy a jelenlevő papok egyike fölolvassa a fölszentelendők névsorát, mindenik nevével kijelentve, hogy mily címen fog fölszenteltetni, vagyis hogy mely forrásokból fogja nyerni ellátását. A világi papokat nálunk rendszeren az egyházmegye címére (ad titulum dioecesis) szentelik föl, míg a szerzeteseket az általuk fogadott szegénység

ps. ünnepi misét mond a szabadban a Mont-Royal hegy tetején.

címére (ad titulum pauperitatis). Nevének megemlítésénél minden fölszentelendő közelebb lépve a püspökhöz, mondja: «Itt vagyok». Erre az archidiaconus a püspök elé vezetve őket, a következő fölszólítást intézi hozzá:

— Főtisztelendő atya, a katolikus anyaszentegyház kívánja, hogy ezeket az itt jelenlevő szerpapokat az áldozópapság terhes hivatalára avassad föl.

A püspök ezzel a kérdéssel válaszol:

— Méltóknak ismered-e őket erre?

Mire az archidiaconus felelete így hangzik:

— Amennyire az emberi gyarlóság ismernem engedi őket, tudom és tanusítom, hogy méltók ezen hivatal terheinek viselésére.

A püspök így szól: «Hála Istennek!» Majd a papság és a nép felé fordul a következő szavakkal:

— Kedves atyámfiai! Mivel a hajó kormányosában és a hajó utasai-

ban ugyanaz az ok kelti föl a biztonság vagy a közös félelem érzetét, azért meg kell egyeznie mindazok véleményének, akiknek az ügye közös. Nem hiába rendelték el ugyanis atyáink, hogy az oltár szolgálatára alkalmazandóknak kiválasztásánál a népet is meg kell kérdezni, mivel a pappá szentelendő életére és viselkedésére vonatkozólag némelyek olyas valamit is tudhatnak, amit néha sokan nem ismernek és mert szükségképen szívesebben tanusít engedelmességet valaki azzal a fölszentelt pappal szemben, akinek fölszenteltetéséhez beleegyezését adta. Ezeknek az Úr segítségével áldozópapokká szentelendő szerpapoknak életmódja ugyan (amennyire nekem látszik) kipróbált erényességű és Istennek tetsző és (úgy gondolom, hogy) méltó arra, hogy ők erre az egyházi tisztségre fölavattassanak. Nehogy azonban esetleg egyeseket tévedésbe ejtsen akár az egyetértés, vagy megcsaljon a rokonérzés, sokaknak a véleményét kell kikérni. Tárjátok föl ennélfogva nyíltan, hogy mit tudtok az ő cselekedeteikről s erkölcsöikről, miként vélekedtek az ő érdemes voltukról; és tegyetek ezek mellett tanuságot a papságra való tekintettel inkább érdemük szerint, semmint valamiféle hajlandóságból. Ha tehát tud valaki ellenük valamit fölhozni, Isten miatt és Isten ügyéért, álljon elő bátran és mondja meg, mindamelllett emlékezzék meg a saját gyarlóságáról. *Mészáros Aladár.*

(Folyt. köv.)

Parasztbecsület.

QINT VALAMI édes melódia a mennyek országának angyali kórusából hangzik le hozzám a következő történet. Az olasz zeneszerző remekművében, a Parasztbecsületben nem írtak szebb szimfoniákat. Lacordaire atya, a híres francia szónok, pár évvel halála előtt a lélek halhatatlanságáról beszélt egy konferencia alkalmával. Ekkor a következő történetet beszélte el:

Egy hitetlen lengyel herceg, ismeretes materialista, egy művet írt a lélek halhatatlansága ellen. Már nyomdába akarta adni művét, midőn épen kertjében sétálván, egy nővel találkozott. A nő a herceg lábai elé borult és mély fájdalom hangján ezeket mondotta:

«Jó herceg, meghalt a férjem. Ebben a pillanatban talán a purgatóriumban szenved a lelke; ő szenved... Én oly nagy nyomoruságban vagyok, hogy azt a kevés pénzt sem tudom összetenni, amit egy szentmise elmondásáért fizetni kell, hogy szükség esetén segítségben részesüljön a halott lelke. Legyen kegyes szegény férjem javára nekem egy kis segítséget nyújtani.»

A herceg nem merte megtagadni a kérést: egy aranyat nyomott a szegény asszony markába. Ez sietett a paphoz és megrendelte a szentmisét.

Öt nap mulva estefelé a herceg a szobájába zárkózott, ismét átolvasta kéziratát és némi javításokat tett rajta. Egy pillanatban, ahogy fölemeli szemét, egy parasztembert lát maga előtt. «Herceg — mond az idegen — eljöttem, hogy köszönetet mondjak Önnek. Annak a szegény asszonynak vagyok a férje, aki Öntől a minap segítséget kért, hogy szentmiséket szolgáltatthasson az én lelkem üdvösségéért. Az Ön szeretete kedves volt az Isten előtt, azért megengedte nekem, hogy megjelenjek Ön előtt és megköszönjem a szívesességét...»

Ezeket a szavakat mondván, eltűnt az ember, mint valami árnyék. Nem lehet leírni a herceg megindulását. Ennek a megjelenésnek az volt az eredménye, hogy a herceg tűzbe dobta a művét s az igazság útjára tért. Nagy feltűnést keltett az egész vidéken az ő megtérése és egész haláláig állhatatosan megmaradt az igaz hitben.

Levelek az Oltáriszentségről.

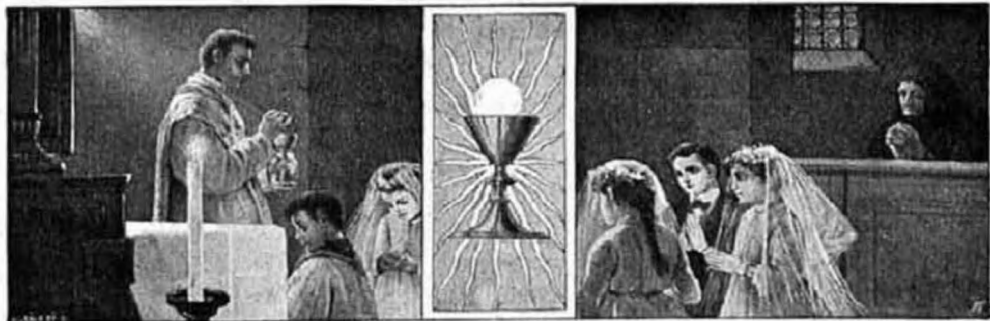
SZERETETT ÉDES ÖCSÉM! Az emberi nem az örökké igaz és végtelenül jó Istent még a paradicsomban elvesztette, mert Neki sem nem hitt, sem nem engedelmeskedett; hanem ekkép eszét és szabadakarátát, szívet a hazug és gyilkos ördögnek rabigája alá hajtotta. E rabigából akar minket az Isten Fia, Krisztus Jézus kiszabadítani, az Isten fogadott fiainak szabadságán fölemelni, Vele a gyermeki hit s engedelmesség által újra a legbensőbbben egyesíteni s így a testi és lelki halál teljes legyőzése után minket a halál gyászos birodalmából kiragadni s a valódi, az örökélet minden tekintetben boldogító örömeiben részesíteni. E magasztos, bölcs célra vagyunk mi a földön, ez átmeneti pályán, melynek főséges rendeltetése: az Istennek, e végtelenül drága, de elvesztett kincsnek buzgó keresése. Ez, drága Öcsém, a te minden földi nagyságot és csillogást végtelenül messze fölülmuló örökérvényű hivatásod! Úgy élj tehát ez óriási temetővé lett földön, hogy az öröklétű Istennek örökké élő gyermeke lehess!

Te azonban tőlem kérdezed, hogyan kelljen keresned ezt az édes Jézust, ki téged oly fájdalmasan keresett e földön és keres untalan? Ó te is keresd Őtet mindig és mindazon szebbnél szebb tehetségeiddel, melyekkel O tégedet e célra megáldott... Tehát először is az igazság, a teljes igazság fölismerésére rendelt szép eszeddel. Gondolj sokszor, igen sokszor a jó Istenre, ki az ezer millió álló csillagoktól, ezer megennyi napoktól kezdve egész a legutolsó homokszemecskéig mindent, de mindent alkotott: gondolj az ő végtelen nagysága, jósága, igazságára, az ő szépsége

és bölcsességére, az ő szeretetének soha eléggé nem csodálható műveire! Hiszen mindezt csak azért hozta létre, hogy Reája gondoljunk, ki nélkül semmit, épen semmit sem érthetnek teljesen, ki ott áll mindenütt és él, és rendez és fönn tart mindent, ami van!... Ha ellenveded, hogy ez fárasztó, úgy engedd kimondanom, hogy a világi ismeretek és művészetek elsajátítása sokkal több fáradságot és időt vesz igénybe, mint az Úristenre való igazán gyermeki tekintet, mely minket a természetfölötti világba épen úgy fölemel, amint az élő növény magába szívja és így nemesíti is a természete alá rendelt ásványelemeket: a természet itt is a természetfölöttivel a legszebben egyesül, úgy, miként a józanul gondolkodó ész a világ láttára ennek teremtető Urához emelkedik, sőt okvetlenül kell, hogy emelkedjék és emelkedve mindinkább nemesbüljön.

Gondolj továbbá sokszor-sokszor az Isten Fiának megtestesülésére. Nézd Őt, mint végtelenül kedves Gyermeket a jászolban, Szűzanyjának ölében! Hiszen a nagy Isten éretted lett Gyermek, hogy te is Átala mennyei Atyádnak jó gyermeke légy. Nézd csak Őt bámulatos engedelmességében, munkakedvében, isteni bölcsességű tanításában, szeretetében és szenvedésében, kereszthalálában, két ezredéven küzdő országában; nézd Őt az imádandó Oltáriszentség alázatos titkában, nézd Őt a dicső mennyország örök fényében, hol neked is helyet készít és hol valóban sok hely is vagyon; van ott számodra is, csak keresd. Itt, ha a földet, gazdagságot, fényes hivatalt, hiú gyönyörűségeket keresed, csak halált és temetőt találsz; de Urunk maga a föltámadás és a valódi örökélet, melynek dicső boldogságában Ő tégedet is fog részesíteni, ha Őt buzgón keresed.

Keresd tehát Őt elmélkedéseidben, reggeli és esti ájtatosságodban, a szentmisében, Szentséglátogatásodban, a szentségek gyakori fölvételében, munkáidban, még a pihenés és szórakozás óráiban is, aludjál és ébredj is Vele, ki neked Atyád, anyád (hiszen szent testével és vérével táplálja lelkedet!) testvéred, Istened és mindened! Így tettek a szentek: minden teremtményt csak többé-kevésbé sűrű fátyolnak tekintettek, mely mögött okosan gondolkodó lelkükkel magát a mindenható és jó Istent látták; nekik a természet három országának összes egyedei csak megannyi lépcsőkül szolgáltak, melyeken ők igaz bölcsességgel azok egyedüli teremtető, fönn tartó és rendező Urához emelkedtek. Így lettek ők igazi bölcsek és szentek egyszersmind; e magasztos célra kaptuk mindnyájan Tőle józan eszünket és nem arra, hogy azt csak a földbe, ez óriási temetőbe fullasztjuk; azért mondja legigazibb uralkodásának teljes tudatában maga a jó Isten nekünk: «Keressétek az Urat... keressétek az Ő színét (arcát) mindenkoron»; igéri is: «Keressetek Engem és élni fogtok»: hol? az örökszép mennyországban s ott magát a jó Istent is fogjuk színről-szinre látni és «hasonlók leszünk Hozzája, mert látni fogjuk Őt, amint vagyon».

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

Levél.

NEM IS TUDOM, hogyan fejezzem ki köszönetemet a jó Istennek, hogy a gyakori áldozás következtében olyan nagy boldogságba enged részesülni. Mi e községben ketten vagyunk, kik ádventtől kezdve gyakran áldozunk. Nyáron nehezen jutunk hozzá, mert a szentmise csak 8 órakor van. A társnőm úgy tesz, hogy 3 órakor kel, kimegy a mezőre dolgozni s 8 órára haza jön, hogy a szentmise alatt megáldozzék. Nagyon épülök rajta, hogy a szentáldozásért ily nagy áldozatot hoz. Volnának többen, kik gyakorta áldoznának, mert olvasták az «Elrejtett Kincset» meg a «Jöj-jetek hozzám mindnyájan» című füzetet, de nem mernek: mert a lelkipásztorunk még erről nem prédikált. Mások meg minket kinevetnek s azt is beszélik, hogy minket ki nem állhatnak, de nem törődünk az ilyen beszédekkel. Hogy olyan gyakran áldozunk, s így több ostyára van szükség, adtunk a főtanító úrnak 2—2 koronát ostyasütésre.

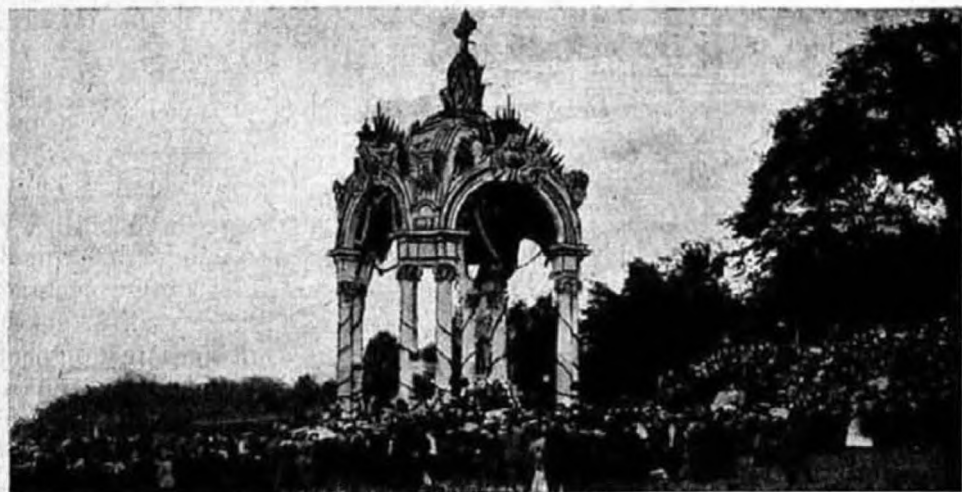
Válasz. Édes lelkem, csak imádkozzék társnőjével, ajánljanak fel sok szentáldozást, hogy a községbeliek is megkezdjék a gyakori szentáldozást. Azután buzdítsák őket, vezessék a gyóntató székhez, adják oda a jó füzeteket olvasásra s higgye el, buzgalmukra leszáll az Úr Jézus szent Szive áldása.

A vasárnapi munka.

AKITÜNŐ Abel atya néhány év előtt a bécsi egyetemi templomban 5 egész 6000, csakis férfiú előtt a vasárnapi munka átkáról a többi között ezeket mondotta:

Atyám Bajorországban magasrangú hivatalnok volt és alatta több

mint 500 hivatalnok állt. A minisztérium egykor hozzá leír, hogy ő és alárendeltjei is vasárnaponként legalább délig a hivatalban maradjanak. Ezáltal a vasárnapi nyugalom egy egész sereg embernél lehetetlenné lett téve. Mikor ő e rendeletet megkapta, nagyon rosszkedvű lett, ebédhez ugyan eljött, hanem egy árva szót sem szólt, megette levesét, azután pedig kanalat, villát, kést az asztalra tett. Anyám s én erre kérjük: Apa, mi bajod van? — Hagyjatok nekem békét. Így ment ez második, harmadik és negyedik napon. De ekkor hazajövé, e szavakra fakadt: No, most már megmondottam neki. — Kinek, apám? — Azt mondottam a minisztereknek,

A montreali eucharisztikus kongresszus emlékeiből. Díszoltár a szabadban.

hogy miután ők a királyhűségi esküt letették, hogyan merik a népet ily rendszabályok által forradalomba kergetni?... XVI. Lajos francia király 1788-ban a vasárnapi munkát szabadnak nyilvánította és már 1793-ban a guillotine alatt fejét vesztette. Midőn I. Napoleon a vasárnapi munkát megtiltotta, mindig magasabbra emelkedett; de miután a liberálisok unszolására ezt megengedte, 1815-ben trónját vesztette el. X. Károly francia király 1828-ban engedélyezte a vasárnapi munkát és 1830-ban koronája a fejről legurult. Lajos-Fülöp francia király uralkodása elején a vasárnapi munkát eltiltotta, de 1846-ban ismét megengedte és reá 1848-ban hazájából futni kényszerült. III. Napoleon is a vasárnapi munkát megtiltotta, későbbben ő is engedélyezte és 1870-ben trónt és hazát veszítve, száműzve lett... Nyilvános itt az Isten büntető keze. Azért mondja is a Szentlélek által ihletett királyi zsoltáros: «És most, királyok, okuljatok; tanuljatok, kik a földet itélitek».

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

«Boldog újévet testvérekém!»

GYERMEKEM, az Úr Jézus beszél hozzád, hallgasd meg őt szeretettel! «Boldog újévet!» így szólnak egymáshoz az emberek, mikor már Szilveszter estéjén, az ó év utolsó napján hálát adtak az én Atyámnak azért a sok jóért, melyet velük tett az elmúlt évben. «Boldog újévet!» mondjátok ti is szüleiteknek, tanítóitoknak és rokonaitoknak s ezzel kívánjátok nekik, hogy érje őket sok, sok öröm ebben az új esztendőben és ne legyen szomorúságuk, fájdalmuk.

Már, testvérkém, ha te mostanában rám gondolsz, ugyebár leginkább úgy képzelsz engem, amint a betlehemi istállóban kis gyermek alakjában a jászolban fekszem. És én örülök annak, hogy ilyennek látsz engem, mert így testem szerint sokkal kisebb vagyok mint te és azért könnyebben érted meg, hogy bár Isten vagyok, mégis szerető testvéreddé lettem. Ó érezd át egész sziveddel, mennyire szeretlek, minthogy csak azért születtem a világra és lettem gyámoltalan kisdeddé, hogy testvéremnek mondhasalak.

Mivel pedig testvéred vagyok, azért én is azt mondom neked, amit te mondasz testvéreidnek, rokonaidnak: «Boldog új évet!» Csakhogy én ezt a kívánságot őszintébben értem, mint az összes emberek; és ha én kívánok neked boldogságot, az igazi örömeket kívánom és azt óhajtom, hogy az igazi bajok ne érjenek téged. Lám, a szegény emberek a betegséget, a szegénységet, a halált tartják bajnak: pedig ezek mind nem bajok, sőt lelkük javára válnak, ha türelmesen szenvedik el s úgy veszik, mintha Atyám kezéből kapnák. Igazi baj csak egyetlen egy van: a bűn. Azt kívánom neked, hogy ettől az igazi rossztól óvd meg lelkedet ebben az évben. Sok, sok felnőtt nagy ember nem érti ezt, kisebb bajnak tartja a bűnt, mint a földi bajokat; sőt kész vétket elkövetni, csakhogy például lopással a szegénységtől megszabaduljon; olyan ő, mint az oktalan kis

gyerek, aki nem akarja bevenni az orvosságot, mert keserű és azért aztán nagyobb baj éri: talán meg is hal. Te, testvércém, légy okos, legnagyobb rossznak tartsd a bűnt és kerüld azt. Legnagyobb boldogságnak a gazdagságot, a földi örömeket gondolja igen sok ember. Én nemcsak kívánok neked gazdagságot, örömeket, hanem akarok neked adni is, még pedig ha akarod, akár mindennap ez évben. De az én gazdagságom nem olyan, mint a földi, amelyet el lehet lopni; és az én örömeim sem olyanok, mint a bűnösökéi, amelyeket a vétek keserűkké tesz. Mondd csak, testvércém, ha tied volna a betlehem-i istálló, amelyben születtem, mennyiért adnád el azt? Volna-e szived, ha az neked kevesebbet érne, mint a világ minden kincse? Ugyebár, ha rá vinne a lelked, hogy eladjad, nem lennél jobb Judásnál. És ha akkor élte volna, mikor Szentanyám és nevelőatyám lakást kerestek Betlehemben és ha akkor tied lett volna Betlehem kis városkája: mi lett volna legnagyobb örömed? Jól ismerlek, tudom, hogy szeretsz; azért azt is tudom, hogy semmi más örömért nem adtad volna cserébe azt a boldogságot, hogy én házadba lakjam s akkor a te házadba énekelték volna az angyalok «Dicsőség a magasságban Istennek». Testvércém, ha akarod, mindennap tied lehet e nagy gazdagság és ez a nagy öröm. Látod nem ok nélkül születtem Betlehemben. Nemcsak azért jöttem ott a világra, mert ősom, Dávid király lakott ott, hanem azért is, mivel ez a szó «Betlehem» magyarul annyit jelent, mint «kenyérház». Arra gondoltam, mikor öröktől fogva Betlehemet választottam szülővárosomul, hogy a világ végéig a kenyér külső színe alatt, mint valami szegényes házamban fogok lakni. Most már tudod, milyen Betlehemet akarok neked adni: az én testemet és véretem a kenyér külső színe alatt a szent áldozásban. O igen, te hiszed azt és azért boldog vagy; sokan nem hisznek és azért boldogtalanok. Becsüld meg tehát a szent áldozást, járulj hozzá gyakran és boldog újéved lesz.

De ugyebár azt akarod, hogy nekem is legyen boldog ez az újév, hozzon sok örömet. Imádkozzál, imádkozzál sokszor, ajánld föl szent áldozásodat, hogy az emberek higgyenek az Oltáriszentségben és minél gyakrabban vegyenek engem magukhoz. Sokan nem hiszik, hogy a kenyér külső színe valóban az én házam, igazán az én Betlehemem a világ végéig, amint a betlehemiek legnagyobb része sem tudta, hogy ki fekszik barmok közt jászolban az istállóban. Egyedül Szentanyám, nevelőatyám, az angyalok és a pásztorok tudták azt: ó imádkozz, ajánld föl szentáldozásaidat, hogy az emberek mind hasonlók legyenek hozzájuk, megismerjenek engem a kenyér külső színe alatt, meleg lakást készítsenek nekem szívükben. Ha ezt megteszed, a te imád, a te szent áldozásod olyan lesz előttem, mintha a legnagyobb szeretettel mondanád: «Boldog újévet, Jézusom!»

Az olasz fiúcska levele.

EG Y TURINI lap szerkesztősége karácsony estéjén a következő levelet kapta, amit lebilincselő kedvességeért mi is bemutatunk szíves olvasóinknak.

Címe a következő volt:

Igen tisztelt Jézuska Úr — saját kezeibe — a mennyországba!

Kedves Jézuska Úr!

Az én aranyos mamácskám az idén nem mehet el elibéd, midőn te a karácsonyi ünnepek alkalmával Turinba jössz. Mikor Palermóban voltam a mamussal s te jöttél, mamácska mindig tudta, merre jártál az ünnepet megelőző napon s elibéd ment éjjel a kertbe, én aludtam s másnap így szólt hozzám: a Jézuska erre járt! s te annyi mindenfélét hagytál itt az én számomra.

Hogyan cselekedjem meg az idén a dolgot, hogy meg ne feledkezz rólam, mert úgy is kell tudnod, hogy Turinban lakom a Garibaldi-ut... szám alatt az első emeleten, a lépcsőtől jobbra vagy balra, amint neked tetszik, értetted? s én megkérdeztem az urnőtől, hogy miként tudassam veled ezt és ő azt mondta, írj neki levelet... és miért ne? a levelet tudja hova kell vinni, mert ő mindent tud. Jézuska Uram, igazán szívemből irok és mosolygok is rád, de azért ne hozzám olyan rongyos pléh lovakat, mert tudod énnekem ezek nem tetszenek, ó a kereskedés a Via-Román-n van, tudod ugy-e és ennek vannak szép lovai, ugy-e sokba kerülnek, mi? de azért várlak és hozz nekem amit akarsz, én jó gyerek leszek, igazán jó, Isten veled Jézus Úr, biztosan el gyere s szeress legalább te is úgy, mint én én szeretlek téged, meg mamuskát, az úrnő, aki vel én vagyok, földadja máma, december 21-én a levelet.

Tisztel a te kicsiny barátod:

Valeriano Kari.

Az Oltáriszentség gyermek kezében.

APOROSZ-FRANCIA háború idejében történt, hogy Dijon faluban porosz katonák szálltak meg éjjelre. Az előhírnökök kijelentették, hogy ha a faluban elég lakás nincs, akkor a templomot is megszállják. Sajnos, a plébános úr nem volt otthon, beteghez hívták több órányi távolságra. A nehézség az volt, hogyan vigyék az Oltáriszentséget más helyre, hogy a katonák durvaságainak ne legyen kitéve. A falu elöljárói összegyűltek a templomban és tanácsot tartottak. Először a sekrestyést szólították fel, de ez semmi áron nem akarta az áldozató kelyhet kezével megérinteni. Mindenki a szomszédját igyekezett rábeszélni, hogy tegyen úgy, mint a plé-

bános úr szokta, de senki sem mert vállalkozni. Végre felszólalt egy szegény földműves: «Halljátok! az én kis leánykám most négy éves. Valóságos kis angyal, mást nem tudok róla mondani. Ha beleegyeztek, elhozom a templomba és ha nyitva lesz a tabernákulum, kezébe veszi az Oltáriszentséget, én meg őt karjaimon a sekrestyébe viszem. Rajta kívül senkinek se kell megérinteni a ciboriumot és az éjjel a Szentség biztonságban lesz.» «Éljen a kis Mária! éljen!» kiálták a falu emberei. Amint a kis leány megérkezett, mindnyájan az oltárhoz mentek és letérdeltek. A sekrestyés kinyitotta az ajtócskát és a kis leány mindkét kezével a szívéhez szorította a ciboriumot. Az emberek énekeltek és valóságos diadalmenetben kísérték a kis leányt, ki ártatlanságában a legsekeélyebb félelem nélkül nyúlt a ciborium után.

Mily kedves emlék, de talán sok kegyelem is fűződik ez esethez a kis Máriára nézve! De mennyivel nagyobb a kegyelem, melyben a szent áldozáskor részesülünk. Nem csak megérintjük őt, de szívébe fogadjuk, mellyel együtt dobog az isteni Szív, együtt lakik, együtt érez. Ó mily bőséges kegyelem

Vállay.

Limai szent Róza rózsás áldozása.

DÉLAMERIKÁNAK e kedves szentje igen korán lett a szentáldozáshoz bocsátva, melyhez egykor csak gyermekded szívének vágyait követve, nagyon rózsás érzelmekkel készült. Délamerika virágai kiválóan szépek s illatosak lévén, látják egykor övéi, hogy e szent gyermek a kertbe megy, ott rózsaleveleket szaggat, azokat szájához érinti. Bámulva kérdik tehát tőle: «Kis angyalom, vajjon nem mégy-e ma szentáldozáshoz? Ó igen, megyek és szívemben az édes Jézusnak szép helyet készítek»... Bambácska módon cselekszel ugyan, te kedves drága gyermek, midőn a földi rózsalevelekből akarsz Neki helyet készíteni; de minket ez eljárásoddal arra tanítasz és hatalmasan buzdítasz, hogy lelkünk a rózsának piros színében ragyogjon, midőn az Úr asztalához megyünk, lévén a piros szín a hófehér és vörösnek egyesülése, ez pedig jelzi lelkünknek szép tisztaságát és ennek lángoló szeretetét. Legyen tehát mindig rózsás a szent áldozáshoz való készüllet!

Templomi selyemruhák tisztítása. Burgonyát hámozunk, finom szeletekbe metszünk, reá forró vizet öntünk úgy, hogy 4 burgonyára 1 liter víz essék. A vizet — ha meghűlt — leszűrjük s egyenlő mennyiségű borszeszt öntünk reá. A tisztítandó selyem alá puha, simán terített vásznat teszünk s a folyadékba mártott szivaccsal óvatosan simogatjuk. Végre félig száradva visszajára terített kendő alatt félemeleg vasalóval vasaljuk.

Az Örökimádás újéve.

Az Örökimádás új évfolyamába lép. Tizenkét éve immár, hogy kitartással, hűséggel és becsülettel szolgáljuk a szeplőtelen zászlót, amelynek jelszava ez: Oltáriszentség! Katholikus öntudat!

Ez újesztendő küszöbén új előfizetésre szólítjuk fel a katolikus olvasóközöniséget, azon szent meggyőződéssel, hogy a folyton növekedő érdeklődés és pártolás mellett mindinkább tartalmasabbá, változatosabbá és érdekessé tehetjük lapunkat, hogy az újabban fellendülő katolikus sajtó igényeinek megfelelően a lelkek ezreit az eucharisztikus Úr Jézus imáadására vezessük!

Az évi előfizetés továbbra is csak 3 korona. Előfizetéseket mind Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. címre kérjük.

Az Oltáriszentség áldása legyen mindnyájunkon!

Boldog újévi ünnepeket kíván

Budapest, 1911. január 1.

az Örökimádás szerkesztősege.

Röptében a nagyvilág körül.

Gyakori szentáldozás a mennyei birodalomban. A hithirdetők tevékenysége júliustól, illetőleg szeptembertől a másik év júliusáig terjed, azért jelentéseiket is ez időszokról nyújtják be. Mongolföldről jelenti Eyck Konrád hithirdető a következőket: Ha anyagi szempontból tekintem a lefolyt évet, nem sok eredményt mutathatunk fel, mert a hosszantartó szárazság tönkre tette a terményeket, azonban a lelkek terén annál bőségesebb volt a kegyelem aratása, amely különösen a gyakori szentáldozás terjedésének köszönhető.

Ugyanis híven követve X. Piusz szentséges atyánknak, az Oltáriszentség pápájának szándékát és utasításait, Si-wan-tzeu plebánia hívei

nem felejtkeztek meg az ő elsőszülötti jogokról és állhatatos buzgósággal járultak az Úr asztalához. E körülbelül 2000 lakóssal bíró faluban mindennap legalább 150 hívő áldozik, pedig nem számítom ide a Jézus szent gyermeksege növendékeit, az apácákat, egy másik nevelőintézet, a szemináriumot, melyeknek növendékei is szinte napokként áldoznak, 1909. júl. 1-től, 1910. júl. 1-ig e faluban 65000-nél többen áldoztak. A következő rövid összehasonlítás is igazolja, hogy mily csodálatos módon emelkedett az Oltáriszentség szeretetével a gyakori áldozók száma. 1898—1899-ben csak 5000, tíz év múlva, 1908—1909-ben már 48016 és a legutóbbi évben 1909—1910-ig 65418. Áldassék és dícsértessék a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Őzagancs az oltáron. Lansbergben Szűz Máriáról nevezett templomban egy régi őzagancs van. Ennek az eredeti templomdíszítésnek a története is érdekes. Az 1599-iki év táján a várost hatalmas erdő és óriási sánc vette körül. Egyszer az éhes farkasok egy őzet kergettek ebben az erdőben s végre is a városi kapún át a városba úszték. Éppen vásárnap volt, a Szűz Mária templomban istentisztelet volt. A megrémült őz a templomba próbált menedéket keresni, egyenesen az oltár elé szaladt és ellenállás nélkül fogatta meg magát. Nem is engedték el a városból. A városi gyermekek játékpajtása lett. Mikor elpusztult, agancsát az oltár fölé akasztották s alatta egy réztáblán kifüggesztették az agancs történetének leírását. 1821-ben, amikor a templom belsejét renoválták, ezt az eredeti dísz eladták. A vevő Frigyes Vilmos császárnak ajánlotta fel ezt az agancsot, aki aztán visszaajándékozta a templomnak.

E. O. L.

Az Oltáriszentség kegyhelye a főváros közelében. A kelenföldi határban, a Kamaraerdő felé vezető péterhegyi úton vannak a *Sancta Sabina* templom romjai, azé a templomé, amelyben a szent Gellértről szóló legenda szerint Gellért püspök utolsó miséjét mondta. A legenda szerint a szentet és társait a gyermek Jézus áldoztatta meg, kit Szűz Mária tartott karjaiban. Méltán nevezhetjük az Oltáriszentség kegyhelyének e templomot, mely most egy bányatulajdonos birtokában van s a Krisztus vérével megszentelt kötömböket olesó pénzen adogatják el. A templom romjainak megőrzésére dr. Nemes Antal pápai prelátus, budavári apátplébános mozgalmat indított meg, mely máris a legszebb reményekkel kecsegtet. Még mult szeptemberben Szent Gellért ünnepén több száz hívő az országuton gyalog zarándokolt a szenthelyhez, hol a koronázó templom plébánosának lelkes szavaira a helyszínen több száz korona gyűlt egybe s egy buzgó nő aranyláncát ajándékozta oda a szent hely megváltásáért.

Világhírű templomok napjainkban. *Rangua*, Birmának fővárosa s a missió központja nagyszerű székesegyházat kapott, mely bármely európai nagy városnak díszére válnék. A gótikus templom 82 méter hosszú

kereszthajója 32 méter széles s két 71 méter magas tornya uralkodik a város felett. Felszenteltetése alkalmával 10.000 keresztény gyűlt egybe. A templomépítésre szükséges területet (400.000 márka értékben) ingyen engedte át a brit kormány.

Az elmúlt hóban szentelték fel *Newyorkban* a Sant-Patrickról nevezett katedrális, mely az amerikai ir katolikusoknak úgyszólván fillérenként összeadott adományaiból épült és a világ legnagyobb katolikus temploma lesz, amennyiben méretei még a szent Péter bazilikáét is, felülmulják.

Örökös Szentségimádás a csanádi egyházmegyében. Dr. *Csernoch* János püspök mióta egyházmegyéjét kormányozza, egymásután léptet életbe oly intézkedéseket, melyek arra vallanak, hogy apostoli buzgósággal törekszik egyházmegyéjében a hitéletet emelni. Így most megjelent XVIII. számú pástorlevelében elrendeli, hogy egyházmegyéjében ismét bevezessék január 1-től kezdve az örökös — láncolatos — szentségimádást, mely az egyházmegyében már a XVIII. század végén is megvolt, de az utóbbi időkben a régi szentségimádási napok sok helyen feledésbe mentek, vagy megváltoztak. Az eucharisztiai Jézus tisztelete, imádása a katolikus hitélet központja, azért sürgeti *Csernoch* püspök a Szentségimádást. Maga összeállította körlevelében egyházmegyéje területére az örökös — láncolatos — szentségimádás naptárát és elrendelte, hogy azt az egyházmegye minden plébániáján pontosan betartsák. Az imádás napjaiban földrajzi egymásutánt tart be a naptár, úgy hogy a láncolatos sorok minden év január elsején a székesegyházból indul ki és oda tér vissza. A püspök egyúttal részletes útmutatást nyújt a Szentségimádás minél méltóbb megtartása tárgyában.

EGYESÜLETI ÉLET.

Órgróf Pallavicini Edéné.

A budapesti középponti oltáregyesületnek kedves ünnepe volt 1910. december 16-án. Órgróf Pallavicini Edéné, gróf Majláth Etelka e napon ünnepelte védőszentjének ünnepét, mely alkalommal a közszeretben álló elnöknőt az oltáregyesület a lehető legszebb módon üdvözölte.

Reggel 9 órakor az egyesület az Örökimádás templomában szentmisére gyűlt össze, melyet Kánter Károly prelátnak igazgató mutatott be az eucharisticus Jézusnak. A jelenlevők tömeges szentáldozásban kérték a Mindenható kegyelmét, hogy a tevékeny és szívben buzgó elnöknő még sokáig érhesse meg e napot és lelke ragyogó példaképen álljon és vilá-

gíftson az oltár előtt mindazoknak, kik vele együtt szeretik az Úr házá-
nak dicsőségét s az oltáregyesület-
ben az oltárért áldozzák életüket.
A szentmise után az igazgató üdvö-
zölte apostoli szavakban az elnököt,
ki gróf Cziráky né szellemében az
egyesületet az emberek szívéhez
mindközelebb hozta.

**A budapesti középponti oltáregye-
sület** választmánya 1910. december
14-én d. u. 4 órakor közgyűlést
tartott Káner Károly prelátus igaz-
gató és őrgóf Pallavicini Edéné
elnöklete alatt. Igazgató az új ter-
jesztőnöket kihirdetve, az Örökimá-
dás folyóirat terjesztését tüzi ki az
egyesület jövő évi programjának
egyik főcéljául. A folyóiratnak, mely
immár tizenkét éve szolgálja az oltár-
egyesület érdekeit, mindjobban ter-
jednie kell, hogy az egyesületi prop-
agandának elsőrangú tényezője
legyen. A pénztári jelentés után
igazgató hálás köszönetet mond
Ő eminenciájának a bíboros her-
cegprimásnak, ki 500 koronát ado-
mányozott az egyesület céljaira.
A felvételi könyvek bővített kiadás-
ban fognak megjelenni, amennyiben
az ujonnan engedélyezett búcsuk is
benne lesznek. Igazgató jelenti, hogy
a *katholikus nőegyesületek országos
szövetsége* van alakulóban, melybe
az *oltáregyesület női szakosztálya*
is belép. A folyamodványok tárgya-
lása után igazgató jelenti, hogy
a külföldi; nevezetesen belgiumi
oltáregyesületi szakfolyóiratok az
egyesület félszázados jubileumáról
meleg hangon emlékeztek meg,

ajánlja *dr. Schütz Antal Jézus Krisz-
tus jelenléte az Oltáriszentségben*
című munkáját, beszámol a besz-
tercebányai és szatmári oltáregyüle-
tekről, örömmel jelenti, hogy Szege-
den is oltáregyesület van alakulóban.
Az egyesület kérelmezni fogja az
egyházi hatóság révén az egyesületi
imaórának két félóraban való elvég-
zését.

**A budapesti középponti oltáregye-
sületek engesztelő kilencede.** Január
7-étől, szombattól kezdve, egész
vasárnap 15-ig, az Örökimádás tem-
plomában 9 napi ima és ájtatosság
lesz, hogy kiengeszteljük a szentségi
Úr Jézust az elmúlt évben elköve-
tett bántalmakért.

Mindennap 10 órakor engesztelő
szentmise, mely alatt a hívek éne-
kelnek és megkérlelés.

D. u. 5¼ órakor szentbeszéd és
ünnepeles áldás.

Egész napon külön térdeplők
lesznek fönntartva azok számára, akik
a legfölségesebb Oltáriszentség előtti
imádásra beiratkoznak.

Intézetek is jelentkezhetnek, hogy
egy napot vagy órát fönntartsanak
nyilvános imaórákra, melyek alatt
felváltva énekelnek és imádkoznak.

Január 15-én, csütörtökön, este 8
órától 9-ig szentóra-ájtatosság lesz.

Új oltáregyesületek. Liptócsorbán
megalakult az Oltáregyesület szept-
ember 11-én, 18 taggal.

Liptótarnócon, augusztus 28-án
28 taggal.

Csanádmegyében: Ószentivánon
(Szöregyh mellett) megalakult az
Oltáregyesület 61 taggal.

Sumicán, Borovics mellett, 23 taggal.

Felsőrajkon, Kassa-egyházmegyében.

Kalocsa. A kalocsai O. E. *december havi ájtatossága* különös jelentőséget nyert az által, hogy erre a vasárnapra (dec. 11.) rendelte el Kleiner Lajos káptalani helynök, hogy az egyházmegye minden templomában szentségkítétel mellett ünnepélyes nagymisé s mise végén három Miatyánkot s Üdvözlégyet mondjanak arra a célra, hogy az eucharisztikus főpap, Városey Gyula érsek, elhalálozásával árvaságra jutott nyájnak az Úr az ő Szive szerinti főpáztort adjon. Kalocsán az oltár-egyleti közös szentáldozás és szentségimádás képezte az ájtatosság központját. Az Egyház imájával egyesült a hívek imája; buzgó imádság epe-dezett ezeknek ajakán.

Lelkigyakorlatok. Nov. 16—20. napjain folytak le a kalocsai O. E. s az úrinők Mária-kongregációjának együttes *lelkigyakorlatai* a kongregáció prézesének, P. Hauer Ferenc S. J. vezetése alatt. Előadó a lelki-gyakorlatok atyjának, Loyola szent Ignácnak módszere szerint fejtegette az örök igazságokat.

Vasárnap, mint a lelkigyakorlatok befejező napján, tartotta meg az O. E. havi szentségimádását. A káptalani misén, melyet *Boromisza* István kanonok-plebános úr celebrált a növendékpapság asszisztenciájával, szép számmal vettek részt a két testvéregylet tagjai a közös szentáldozáson. Szentáldozásukat a bevett szokáshoz

képezt a Szentatya szándékára ajánlották föl. Délután, a szentségeltételt megelőzőleg mondotta el P. Hauer utolsó elmélkedését. Nagy hatással beszélt a legmélt. Oltáriszentségről, lelkesen bátorítva a *mindennapi szentáldozás* gyakorlatára; végül pápai áldást osztott. Majd litániával és szentségi-áldással fejeződtek be a szent napok, a kegyelem papjai.

A kolozsvári Oltár-egyesület kiállítása. A derék kolozsváriak megint kitétek magukért. Összehordották, amit jó szívük, diszkrét ízlésük, ügyes kezük meg tudott készíteni az oltár díszére és szolgálatára. A belvárosi leányiskola nagy terme, mely már nem egy szép kiállítást látott, az idén ugyancsak csodálkozhatott. Ennyi fényt és gazdagságot még az ő tapasztalt, öregedő szemei sem láttak. Erdélyben — azt hisszük — még más sem.

Önkéntelenül a Lowre egyik nagy terme jut eszünkbe, ahol szaporán egymás mellett az olasz renaissance legremekebb alkotásai szoronganak. Annyi vonalszépség, annyi káprázatos szín, annyi báj és kifejező szépség egymás mellett, hogy az ember szeme szinte könnyes lesz a nézéstől, a teméntelen színés, szépséges benyomástól.

Ilyen formán éreztük magunkat a kolozsvári kiállításon. Szinte káprázatos volt látni: annyi volt benne a szépség. Drága selyem damaszt és moire miseruhák, csillogó kelyhek, patyolat kehelyfölszerelések, finom ciborium-köpenyek, ékes velumok sűrű egymásutánban. Itt Bar-

csaynének a piaristák templomába szánt ezüstfehér ornatusa, amott dr. Nemes Ferencnének remekbe készült, díszkrét ízlésű miseruhája, itt egynéhány Borromaeus-casula, amott a Notre Dame Nővérek páratlanul szép veluma kötik le a figyelmet. Feltűnést kelt a kassai műiparnak sok szép alkotása: az elmés thuribulum — s navicula tartó, a két remekmű keresztkút. Van itt mindenféle kézimunka: a száröltéstől a a legdíszesebb aranyhimzésig, az egyszerű horgolástól a legízlésesebb tüllfűzésig. Szinte érezni minden darabon az áldozat és szeretet szellemét, melyben készült. Szinte látni a csipkék finom szálain, apró szemlein a virrasztó gondot és gondos virrasztást, melyben megszülettek. Sok áldozatnak, sok éjszakának, mély érzéseknek világa rejlik a leomló, hullámzó, fényességes és ragyogó

munkák között. Egy, eleven, viruló Oltáregyesület keze, szeretete, öröme áldozatkészsége és hite ünnepel a kiállításban, mely méltó hozzá.

A besztercebányai Oltáregyesület november 2-án tartotta havi választmányi ülését. Az egyesület köszönetet mond a választmánynak azért a fáradtságért, mellyel a restaurálás alatt levő szent Erzsébet templom kiadási költségeire ismerőseik körében adományokat gyűjteni szivesek voltak. Tudatja továbbá a választmánnyal, hogy a havi engesztelő szentmise ezentúl a hó első vasárnapján 8 órakor fog ezentúl bemutattatni. Jelenti ezután az elnöknő, hogy novembertől kezdve minden csütörtökön lesz munkanap az irgalmas nővérek intézetének rajztermében és pedig délelőtt és délután. Végül a beérkezett segélykérvények intézettek el.

Szerkesztői telefon.

H. L. Erdős Renée «Csoda» című költeménye a következőképen szól a szentáldozásról:

Úram, én láttam a csodát!
Fehéren jött s aztán föllángolt,
Pirosan-kéken.
A vér — s a mennyország színében.

Úram, éreztem a csodát!
Körülölelte testem-lelkem.
Nem lehet többé
A Te erődben kételkednem.

Kiittam az Údv poharát,
Mely véled örökre eljegyzett —
S te elfogadtd
Ajándékom: az Aranyvedret.

Szerkesztő: **Dr. Makay Lajos.**

Hegedűs Julia Natap, Horváth Terézia, Hokker Terézia Kúp, Horváth Rozália Sümeg, Holló Anna Pétervására, Krázi Magdolna, Knitzel Terézia, Krázi Anna, Kocsis Rozália, Kaufmann Mária, Krautheim János Pápakovácsi, Kardos Ferenc, Kecz Mária, Kurdi Zsófia Natap, Koos Julia Várgede, Kutyka Péter Barstaszár, Kozsik Jánosné, Kiss Alojzia Budapest, Kutyka József Taszár, Kormos Cicelle Helemba, Kotny Erzsébet, özv. Klár Józsefné Budapest, Lőrinc Mária Natap, Mészáros József Natap, Mester Julia Pápakovácsi, Minár Ágnes Ebedec, Mihálovics Mihályné Érsekújvár, Nagy Apollonia, Nagy Julianna Jászárokszallás, Nagy Pál Pápakovácsi, Nemet Mária Kúp, Ölveczki Istvánné Érsekújvár, Prekner Katalin, Proszk József Pápakovácsi, Pincz Terézia, Pincz Anna Natap, Pap Amália Pétervására, Roklenbauer Pál Budapest, Rujler Mária Kúp, Rapavi Ugrin Borbála Szelepcsény, Suszter Magdolna Pápakovácsi, Sas Anna, Senger Antal Kúp, Stanovics Mária Násap, Sziklenke Koruna Barstaszár, Sirečka Mihály, Surda Ferdinand, Szabó Stefan Ebedec, Sás Julianna Helemba, özv. Steindl Rezsóné, Miczka Jánosné Budapest, Takács István, Tummer Julia, Teplya Terézia Pápakovácsi, Tömöndi Anna Kúp, Tuba Vendel, Tóth Erzsébet Násap, Torma Rozál Arad, Tassy Istvánné Tarnaméra, Tar Erzsébet, Tóth Anna Pétervására, Udvardi Katalin, Vijlanovics Terézia Násap, Vejland Teréz Pápakovácsi, Zató Mária Budapest.

Jubiláló kath. folyóirat. Jelentős, negyedszázadot befejező XXV-ik évfolyamát kezdi meg a derék «Borromeus» hitszónoklati folyóirat, amely nagy és üdvös szolgálatot teljesít az igehirdetés terén. Alapos, tartalmas, korszerű és szónoki művészettel kidolgozott szentbeszédeivel érdemes munkatársa minden pártoló lelképásztornak. És senki sem bánja meg, ha támogatja megrendelésével, mert jó hasznát tudja venni s egyúttal anyagi erőhöz juttatja, hogy megizmosodhassék és így az új negyedszázadban még hatékonyabban segíthesse szolgálai Isten dicsőségének és a lelkek üdvének szent ügyét. Előfizetési ára: 8 K. Megrendelési címe: «Borromeus» szerk.-kiadója, Győr. A jubileárius évfolyam első füzetének ez a tartalma:

1. Advent I. vasárnapjára: Az általános ítéletről. Ács János-tól.
 2. Advent II. vasárnapjára: Krisztus a mi Megváltónk. Plébános-tól.
 3. Boldogasszony szeplőtelen fogantatása ünnepére: I. A szeplőtelen fogantatás hatása Máriára s reánk nézve. Dr. Tóth József, szombathelyi apát-kanonok-tól. II. Mire buzdít bennünket szeplőtelenül fogantatott Szűzanyánk? Ács József-től.
 4. Advent III. vasárnapjára: Készüljünk elő Megváltónk befogadására! (Homília.) Minimus-tól.
 5. Advent IV. vasárnapjára: Az Úr útja. Káplán-tól.
 6. Karácsony ünnepére: I. Jézus dicsősége és békesége. Ács János-tól.
- II. Az Ige megtestesülése az Isten hatalmának, bölcsességének és szeretetének remekműve. Dr. Tóth József, szombathelyi apát-kanonok-tól.
7. Szent István első vértanú ünnepére: Érdemes-e, kötelesség-e Krisztusért élni és halni? Gerebenics Sándor, szerkesztőtől.
 - Alkalmiak:* 8. Szent Miklós püspök ünnepére! Üdvös jótékonyság. Nemo-tól.
 9. Ujonan kifestett templom megáldására: Lelki megújulás. Gerebenics Sándor, szerkesztőtől.

!! ÚJÉVI AJÁNDÉK !!

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	5 „ — „
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	6 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal	5 „ 50 „
Bőrkötés, arany v., tokkal	6 „ 50 „
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával	8 „ 50 „

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

örögbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal	5 „ 20 „
Bőrkötés, arany metszés	6 „ 20 „

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Diszes kötés	4 „ 10 „
Selyemkötés	6 „ 10 „

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-pl. bánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill. Kötve 1*20 kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 2.40 K

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1*60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.